

Hallituksen esitys Eduskunnalle veronkantoa koskevien sääntösten muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esitys liittyy Pohjoismaiden välillä virkaavusta veroasioissa vuonna 1989 tehtyyn sopimukseen, jonka eräiden määräysten hyväksymisestä hallitus on antanut eduskunnalle esityksen (hall. es. 265/1990 vp.), sekä tämän sopimuksen veron kantoa ja siirtoa koskevien määräysten täytäntöönpanemiseksi tehtävään sopimukseen. Veron kantoa ja siirtoa koskevan sopimuksen tavoitteena on yksinkertaistaa sekä verovelvollisen että veroviranomaisen kannalta toisessa Pohjoismaassa tapahtuvan työskentelyn verotusmenettelyä. Ennako, joka on peritty jossakin Pohjoismaassa, voidaan siirtää siihen valtioon, jolle tulon verotus oikeus Pohjoismaiden välillä tulo- ja varallisuusveroja koskevan kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehdyn sopimuksen (SopS 91/89) mukaan kuuluu.

Ehdotetuilla lainmuutoksilla laajennetaan mahdollisuutta käyttää edellä mainittujen virkaavusta veroasioissa tehdyn sopimuksen ja sen nojalla tehtävän täytäntöönpanosopimuksen nojalla muista Pohjoismaista Suomeen siirrettäviä verovaroja verotuksessa verovelvolliselle määrättyjen verojen suoritukseksi samoin kuin mahdollisuutta siirtää Suomesta täällä kertyneitä veroja toiseen Pohjoismaahan käytettäväksi siellä verovelvolliselle määrätyn veron suoritukseksi. Ennakkoperintälakiin ehdotettu säännös työnantajan ilmoitusvelvollisuudesta silloin, kun hän jättää toimittamatta ennakonpidätyksen Suomessa asuvalle henkilölle ulkomailla tehdystä työstä maksamastaan palkasta, mahdollistaa veron kantoa ja siirtoa

koskevan sopimuksen määräysten noudattamisen. Samalla suojataan myös työnantaja ennakonpidätyksen aiheettomalta maksuunpanolta sekä toisaalta estetään mahdollisuus kokonaan välttyä ennakonpidätyksen toimittamiselta.

Esitys sisältää veronkantalain ja verotuslain säännökset toisesta valtiosta Suomeen siirrettyjen verovarojen käsittelystä verotuksen valmistumisen jälkeen, siirrettyjen verovarojen kuittaamisesta sekä siirrettyjen verovarojen palauttamisesta verovelvolliselle. Esitykseen sisältyy lisäksi veronkantalain säännös, jonka nojalla on mahdollista verovarojen siirtäminen Suomesta toiseen valtioon silloin, kun siirtäminen tapahtuu vasta verotuksen valmistuttua. Lisäksi työnantaja ennakkoperintälakiin ehdotetulla säännöksellä veloitetaan ilmoittamaan veroviranomaiselle myös siitä, ettei hän toimita ennakonpidätystä kansainvälisen sopimuksen määräysten nojalla.

Samassa yhteydessä ehdotetaan veronkantalain kuittaamista koskevia säännöksiä muutettavaksi siten, että veronpalautuksella voitaisiin kuitata Suomessa virkaavusta veroasioissa tehdyn sopimuksen nojalla perittävänä oleva ulkomaan vero. Tavoitteena on ulkomaan veron perimisen yksinkertaistaminen. Ulkomaan veron kuittaamismahdollisuus ei vaikuttaisi Suomessa maksuunpantujen verojen perintään, koska veronpalautus käytettäisiin ulkomaan veron kuittaamiseen vasta Suomen verojen jälkeen.

Ehdotetut lait ovat tarkoitetut tulemaan voimaan 1 päivänä maaliskuuta 1991.

PERUSTELUT

1. Nykyinen tilanne ja muutostarve

1.1. Pohjoismaiden välillä veron kannosta ja siirrosta tehdyn sopimuksen edellyttämät muutokset

Vuoden 1982 pohjoismainen sopimus veron kannosta

Suomen, Islannin, Norjan, Ruotsin ja Tanskan välillä on voimassa virka-avusta veroasioissa vuonna 1972 tehty sopimus (SopS 2/73). Tämän sopimuksen veron kantoa koskevien määräysten täytäntöönpanemiseksi vuodesta 1982 Pohjoismaiden välillä voimassa ollut veron kannosta tehty sopimus (SopS 55/82) määrittelee ne periaatteet, joiden mukaan ratkaistaan mille valtiolle ennakonpidätys toimitetaan silloin, kun jossakin Pohjoismaassa asuva henkilö saa palkkatuloa toisessa Pohjoismaassa tekemästään työstä sellaisen yksityisen työnantajan palveluksessa, joka asuu työntekijän kotivaltiossa. Lisäksi sopimus mahdollistaa toisessa Pohjoismaassa kertyneiden ennakoiden siirtämisen sille valtiolle, jolla Pohjoismaiden välillä tulo- ja varallisuusveroja koskevan kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehdyn sopimuksen (SopS 91/89), jäljempänä tuloverosopimus, nojalla on verotusoikeus kysymyksessä olevien ennakoiden perusteena olevaan tuloon. Käytännössä veron kantoa koskeva sopimus on tähän saakka mahdollistanut toisessa sopimusvaltiossa kertyneiden ennakoiden siirtämisen tai sieltä siirrettyjen ennakoiden käyttämisen Suomessa vain siihen asti, kunnes verotus on toimitettu.

Lainsäädännössä ei ole säännöksiä toisesta valtiosta siirrettyjen verovarojen käsittelystä verotuksen valmistumisen jälkeen, siirrettyjen verovarojen kuittamiseen oikeuttavaa säännöstä eikä säännöstä siirrettyjen varojen palauttamisesta. Sen vuoksi toisessa valtiossa kertyneitä ennakoita on voitu käyttää Suomessa vain silloin, kun ne on ehditty siirtää Suomeen ennen verotuksen toimittamista. Verotuksen toimittamiseen käytettävissä olevan määräajan

niukkuudesta johtuen siirtopyyntöä ei aina ole ehditty tehdä niin hyvissä ajoin, että varat olisivat verotusta toimittavan viranomaisen käytettävissä ennen verotuksen valmistumista.

Vastaavasti Suomessa kertyneitä ennakoita ei ole voitu siihen oikeuttavan säännöksen puuttuessa siirtää enää verotuksen valmistumisen jälkeen toiseen Pohjoismaahan käytettäväksi verovelvolliselle siellä maksuunpannun veron suorituksesi. Varat on jouduttu tällöin palauttamaan verovelvolliselle samanaikaisesti kun hänelle on samasta tulosta toisessa Pohjoismaassa maksuunpantu veroa. Ennakoiden palauttaminen sopimusvaltiossa ja toisen sopimusvaltion veron periminen ensiksimituissa valtiossa olisi voitu välttää, jos laissa olisi ollut verovarojen siirtoon verotuksen valmistumisen jälkeen oikeuttava säännös.

Uusi pohjoismainen sopimus veron kannosta ja siirrosta

Pohjoismaiden välillä on vuonna 1989 allekirjoitettu uusi sopimus virka-avusta veroasioissa, jäljempänä virka-apusopimus, jolla korvataan Suomen, Islannin, Norjan, Ruotsin ja Tanskan välillä virka-avusta veroasioissa vuonna 1972 tehty sopimus. Virka-apusopimuksen eräiden määräysten hyväksymisestä hallitus on antanut eduskunnalle esityksen (hall. es. 265/1990 vp.). Pohjoismaiden valtiovarainministeriöiden välillä on jo vuonna 1987 päästy yksimielisyyteen uudesta veron kantoa ja siirtoa koskevasta sopimuksesta ja siihen liittyvästä selitysosasta.

Uusi sopimus veron kannosta ja siirrosta korvaa vuodesta 1982 voimassa olleen sopimuksen veron kannosta. Uuden sopimuksen tarkoituksena on estää kaksinkertaisen ennakonpidätyksen toimittaminen yksityisestä palveluksesta saaduista tuloista sekä toisaalta varmistaa se, että ennakonpidätys toimitetaan aina jossakin sopimusvaltiossa. Sopimus mahdollistaa ennakoiden ja kertyneiden verojen siirron Pohjoismaasta toiseen silloin, kun ennakot on peritty sopimusvaltiossa ja verotusoikeus kysymyksessä olevista tuloista tuloveroso-

pimuksen nojalla kuuluu toiselle sopimusvaltiolle. Tarkoituksena on, että verovelvollisen tulosta missä tahansa Pohjoismaassa pidetyt ennakot rinnastetaan siinä valtiossa kertyneisiin ennakkoihin, jolle kysymyksessä olevan tulon lopullinen verotusoikeus tuloverosopimuksen nojalla kuuluu. Sopimuksen verovarojen siirtoa koskevilla määräyksillä pyritään välttämään sellainen tilanne, jossa verovelvolliselle verotuksen yhteydessä sopimusvaltiossa maksetaan veronpalautusta sellaisesta tulosta, josta häneltä toisessa sopimusvaltiossa vaaditaan verosuoritusta.

Uusi pohjoismaainen sopimus veron kannosta ja siirrosta sisältää määräykset ennakonpidätysoikeuden jakaantumisesta silloin, kun jossakin Pohjoismaassa asuva henkilö työskentelee toisessa Pohjoismaassa kotivaltiostaan tai kolmannesta valtiosta olevan työnantajan palveluksessa. Sopimus määrittelee, mille valtiolle ennakoiden pidätysoikeus kussakin tapauksessa kuuluu. Ennakonpidätysoikeuden määräytymisessä on noudatettu pääsääntöisesti samoja periaatteita kuin mitä tuloverosopimuksessa verotusoikeuden jakaantumisesta on määrätty. Sopimus veron kannosta ja siirrosta määrittelee ratkaisuperiaatteet silloin, kun molemmat valtiot katsovat ennakonpidätysoikeuden kuuluvan itselleen. Sellaisessa tapauksessa lopullinen ratkaisu ennakonpidätysoikeudesta tehdään toimivaltaisten viranomaisten keskinäisessä neuvottelussa. Sopimus velvoittaa Pohjoismaiden toimivaltaiset viranomaiset keskinäiseen tietojen vaihtoon siitä, missä valtiossa ennakonpidätys kulloinkin tapahtuu sekä ilmoittamaan ennakon pidättämisessä tapahtuneista olosuhteiden muutoksista.

Sopimus määrittelee ennakoiden ja verojen siirron edellytykset. Verovarojen siirtoa pyytävän sopimusvaltion kannalta sen mahdollisuus saada toisessa sopimusvaltiossa kertyneet ennakot siirretyksi itselleen on laajimmillaan silloin, kun siirtopyyntö tehdään joko ennen verotusvuoden syyskuun 1 päivää (Suomen, Ruotsin, Norjan ja Islannin osalta) tai ennen verotusvuoden helmikuun 1 päivää (Tanskan osalta). Oikeus saada sopimusvaltiossa kertyneitä ennakoita siirretyksi verotuksen toimittavaan sopimusvaltioon supistuu sitä mukaa kuin aikaa kuluu verovuoden päättymisestä. Siirtävä valtio voi aluksi käyttää siellä kertyneitä varoja omien samaan verovuoteen kohdistuvien veroosaamisiensa suoritukseksi ja myöhemmin kaikkien asianomaiseen verovelvolliseen kohdistu-

vien veroosaamisiensa suoritukseksi. Tällöin se on velvollinen sopimuksen nojalla siirtämään vain siten käyttämättä jääneet varat siirtoa pyytävään valtioon.

Veronpalautustilanteessa sopimus velvoittaa sopimusvaltion veroviranomaisen ilmoittamaan toisen sopimusvaltion veroviranomaiselle verovelvolliselle maksettavasta veronpalautuksesta silloin, kun palautus johtuu tässä toisessa valtiossa tehdystä työstä saadusta tulosta. Viimeksi mainitulla valtiolla on siten mahdollisuus pyytää palautettavaksi vahvistettujen verovarojen siirtoa määräajan kuluessa.

1.2. Veron kuittausmahdollisuuden ulottaminen virka-apuna perittävään ulkomaan veroon

Veronkuittauksia sääntelevän veronkantolain (611/78) säännösten nojalla ei ole mahdollista kuitata veronpalautuksella virka-apusopimuksen nojalla Suomessa perittävänä olevaa ulkomaan veroa. Edellä mainitun virka-apusopimuksen lisäksi Suomen ja Saksan liittotasavallan välillä on voimassa sopimus veroasioissa annettavasta oikeussuojasta ja oikeusavusta (SopS 4/36). Lisäksi eräissä Suomen kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tekemissä sopimuksissa on määräyksiä verojen perimisestä.

Nykyisin Suomessa perittävät ulkomaan verot lähetetään aina ulosottotoimin perittäviksi. Näin joudutaan menettelemään silloinkin, kun verosta vastuussa olevalle henkilölle on tulossa veronpalautus. Tällöin ulosottomies ohjataan ulosmittaamaan verovelvolliselle tuleva veronpalautus ulkomaan veron suoritukseksi. Mahdollistamalla myös ulkomaan veron kuittaminen veronpalautuksella vähennettäisiin ulkomaan verojen perinnän aiheuttamaa työtä sekä lääninverovirastossa että ulosottoviranomaisessa. Verojen kuittausmahdollisuuden laajentaminen myös ulkomaan veroihin edistäisi jonkin verran ulkomaan verojen kertymistä. Näin olisi laita esimerkiksi konkurssi- ja ulosmittaustilanteissa. Tällöin ulkomaan vero voitaisiin kuitata heti Suomessa maksuunpantujen verojen jälkeen. Uudistus ei heikentäisi Suomessa maksuunpantujen verojen perintää, koska ulkomaan vero voitaisiin kuitata veronpalautuksella vain siltä osin kuin veronpalautusta ei tarvita Suomessa maksuunpantujen verojen suoritukseen.

2. Ehdotetut muutokset

2.1. Ennakkoperintälaki

Ennakkoperintälain (418/59) 4 §:n 1 momentissa on säädetty työnantajalle velvollisuus ennakonpidätyksen suorittamiseen hänen makсамastaan palkasta. Ennakkoperintälakiin vuonna 1981 annetulla lailla (895/81) lisätyssä 4 a §:ssä on edellä mainittua velvollisuutta kuitenkin rajoitettu siten, ettei ennakonpidätystä tarvitse toimittaa silloin, kun lain mukaisesta ennakonpidätyksen toimittamisvelvollisuudesta luovutaan sellaisen kansainvälisen sopimuksen nojalla, jonka tarkoituksena on välttää ennakon periminen useammassa kuin yhdessä valtiossa. Työnantajalla ei ole velvollisuutta toimittaa ennakonpidätystä, jos tulo Suomen sisäisen lainsäädännön, esimerkiksi niin sanotun kuuden kuukauden säännön nojalla, on verovaapa. Työnantaja voi jättää ennakonpidätyksen toimittamatta myös silloin, kun palkkaa maksetaan ulkomaan työskentelystä sellaisissa olosuhteissa, että verosopimuksen mukaan verotusoikeus kuuluu työntekevaltiolle ja saman sopimuksen mukaan tulon kaksinkertainen verotus poistetaan Suomessa vapautusmenetelmällä. Jos sitä vastoin kaksinkertainen verotus poistetaan hyvitysmenetelmää käyttäen, työnantaja ei voi jättää ennakonpidätystä toimittamatta ilman veroviranomaisen tekemää pidätysmääräyksen muutosta. Ennakkoperintälain 4 a § on lisätty ennakkoperintälakiin veron kannosta tehdyn sopimuksen yhteydessä sen vuoksi, että Pohjoismaiden välillä tuolloin voimassa olleet kahdenkeskiset tuloverosopimukset eivät verotusoikeuden jakoa koskevien määräysten osalta täysin vastanneet veron kantoa koskevan sopimuksen sisältöä. Tällöin saattoi esiintyä tilanteita, joissa Suomella verosopimuksen nojalla saattoi olla verotusoikeus mutta joissa veron kannosta tehdyn sopimuksen mukaan oikeus veron ennakkoon kuului toiselle sopimusvaltiolle. Kun veron kannosta ja siirrosta tehtävälle sopimukselle on tarkoitus antaa sellainen sisältö, joka verotusoikeuden jakaantumisen osalta vastaa tuloverosopimusta, säännös on tarpeeton. Lisäksi tuloverosopimuksen mukaan palkkatulon kaksinkertainen verotus poistetaan nykyisin vapautusmenetelmällä, joten säännös ei ole tarpeellinen näissäkään tilanteissa. Sen vuoksi 4 a § ehdotetaan kumottavaksi.

Lain 23 §:n nojalla työnantaja voi oikaista palkanmaksun yhteydessä virheellisesti toimitamaansa ennakonpidätystä saman kalenterivuoden myöhemmän palkanmaksun yhteydessä. Oikaisu ei kuitenkaan muutosehdotuksen mukaan olisi mahdollinen silloin, kun ennakon oikaisutarve johtuu siitä, että ennakot on virheellisesti pidätetty Suomessa ja ne voidaan kansainvälisen sopimuksen nojalla siirtää siihen valtioon, jolla on tulon verotusoikeus.

Nykyisin lainsäädännössä ei ole asetettu työnantajalle velvollisuutta ilmoittaa veroviranomaiselle siitä, ettei hän kansainvälisen sopimuksen tai Suomen sisäisen lainsäädännön nojalla lainkaan pidätä ennakkoa Suomeen. Laki ehdotuksen 30 §:ssä ehdotetaan työnantajalle säädettäväksi ilmoitusvelvollisuus tällaisissa tapauksissa. Asetuksella säänneltäisiin, missä valtiossa tehtyyn työhön säännöstä sovellettaisiin. Tarkoituksena on mukauttaa työnantajan ennakonpidätyksen suorittamista koskeva ilmoitusmenettely muissa Pohjoismaissa noudatettua vastaavaksi siten, että veron kannosta ja siirrosta tehtävän sopimuksen määräyksiä voidaan noudattaa. Ilmoitusvelvollisuuden laajentamisen perustana on lisäksi työnantajan aseman turvaaminen pidättämättä olevan ennakon aiheettomilta maksuunpanoilta siitä syystä, etteivät viranomaiset kotivaltiossa ja työntekevaltiossa tiedä mihin valtioon työnantaja ennakot suorittaa. Ilmoituksen tarkemmasta sisällöstä säädettäisiin asetuksella. Ehdotetulla lailla ei siten ole tarkoitus muuttaa työnantajan asemaa sen ratkaisemisessa, toimitetaanko ennakonpidätys Suomessa.

2.2. Veronkantolaki

Jotta Suomessa perittävänä oleva ulkomaan vero voitaisiin kuitata maksuvelvollisen veronpalautuksella, veronkantolain 6 §:n 1 momenttiin sisältyvään veron määritelmään ehdotetaan lisättäväksi virka-apusopimuksen nojalla Suomessa perittävissä oleva ulkomaan vero. Veronkantolain 6 §:ssä määritellään keskeiset kiittauksen määrittelyssä käytetyt käsitteet, kuten veronpalautus. Jotta myös veron kantoa ja siirtoa koskevan sopimuksen nojalla siirrettäviä verovaroja voitaisiin käyttää verojäämien kiittämiseen, ehdotetaan veronkantolain 6 §:n 1 momentin 2 kohdan veronpalautuksen määrittelyyn lisättäväksi myös vieraasta valtiosta Suomeen siirretyt verot ja veron ennakot.

Veronkantolain 7 § sääntelee tilanteet, joissa veronpalautuksen kuittaaminen on kielletty. Verovarojen siirron mahdollistamiseksi veronkantolain 7 §:ään ehdotetaan lisättäväksi säännös, jolla kielletään siirrettävien verovarojen kuittaaminen.

Verojäämien kuittamisjärjestyksestä säädetään veronkantolain 8 §:ssä. Yleisperiaatteena on, että kuittauksessa etusija annetaan ensimmäisenä vanhenevalle verolle. Suomessa virka-apuna perittävillä ulkomaan veroilla ei ole virka-apua koskevien sopimusmääräysten mukaan ulosotossa eikä konkurssissa Suomen veroja vastaavaa etuoikeutta. Siten kotimaisille veroille saadaan aina suoritus ennen ulkomaisia veroja. Mahdollistamalla veronpalautuksen kuittaaminen myös ulkomaan veron suorituksiksi ei ole tarkoitus muuttaa Suomessa maksuunpannuilla veroilla olevaa etusijaa verojen perinnässä. Tämän vuoksi veronkantolain 8 §:ään ehdotetaan lisättäväksi uusi 3 momentti, jossa säädettäisiin, että veronpalautus voidaan kuitata virka-apuna perittävien ulkomaan verojen suorituksiksi vasta muiden verojen jälkeen. Ulkomaan veron kuittaaminen olisi siten mahdollista vain silloin, kun kotimaan veroja ei ole lainkaan verojäämänä tai siltä osin kuin palautusta jää vielä jäljelle Suomessa maksuunpantujen verojen kuittamisen jälkeen.

Uuden veron kantoa ja siirtoa koskevan sopimuksen voimaantultuakin tavoitteena on, että sopimuksen nojalla siirretyt verot voitaisiin käyttää verovelvollisen verojen lyhentämiseen ennen verotuksen toimittamista verotuslain 103 §:n nojalla. Vaikka verovarojen siirto-oppyyntö olisikin lähetetty veron kantoa ja siirtoa koskevan sopimuksen 9 artiklassa edellytyksissä määräajassa (Suomen, Ruotsin, Norjan ja Islannin osalta ennen verotusvuoden syyskuun 1 päivää sekä Tanskan osalta ennen verotusvuoden helmikuun 1 päivää), on mahdollista, etteivät siirrettävät verovarot aina ole veroviranomaisen käytettävissä verotusta toimittaessa. Tämän tilanteen varalle ehdotetaan veronkantolakiin lisättäväksi uusi 9 a § siirrettyjen varojen käyttämisestä edellä tarkoitetuissa verotuksissa kannossa maksettaviksi vahvistettujen määrien suorittamiseen. Siirrettyjen varojen käyttö olisi teknisesti toteutettava veronkuittauksena. Kuittaussäännöksellä kohdennettaisiin siirretyt varat sen veron suorituksiksi, jonka lyhennykseksi ne olisi ollut

käytettävä, jos siirto olisi tapahtunut ennen veron maksuunpanoa.

Veronkantolain 10 §:ssä säädetään veronkuittauspäivästä. Kun verojäämän suorituksiksi kuitataan palautettavaa ennakkoa, kuittauspäivä on verotusvuoden lokakuun viimeinen päivä. Kuitattaessa muusta Pohjoismaasta siirrettäviä ennakoita tai veroja olisi laissa määriteltävä erikseen kuittauspäivä myös niitä varten. Kuittauspäivän valintaperiaatteena on, että muusta Pohjoismaasta saatu ennakon suoritus rinnastetaan Suomessa kertyneeseen suoritukseen. Näin voidaan esimerkiksi veron mahdollisesti myöhemmin muutoksenhaun johdosta alentuessa palautuskoron laskennassa noudattaa samoja periaatteita kuin siinä tapauksessa, että varat alennettuun veroon olisivat kokonaan kertyneet Suomessa. Siten veronkantolain 10 §:ssä säädettäväksi kuittauspäiväksi ehdotetaan verotusvuoden viimeistä päivää silloin, kun veronkuittaus toimitetaan veronkantolain 9 a §:n nojalla. Veronoikaisu- ja jälkiverotustapauksessa ehdotetaan kuittauspäiväksi sitä seuraavan kuukauden viimeistä päivää, jonka aikana maksuunpano on toimitettu. Kuittauspäivä ei siten riippuisi kuittauksen tosiasiallisesta toimittamisajankohdasta.

Veronkantolain 26 a §:ssä säädetään ennakonpidätysvarojen siirtämisen edellytyksistä nykyisen veron kannosta tehdyn sopimuksen nojalla. Koska veron kannosta ja siirrosta tehtävän sopimuksen nojalla on mahdollista siirtää Suomesta ennakkona tai muuten kertyneitä varoja laajemmin kuin mihin veron kantoa koskeva sopimus antoi mahdollisuuden, ehdotetaan ennakoiden ja verojen siirron yleiset edellytykset säänneltäväksi uudelleen veronkantolain 26 a §:n 1 momentissa. Voimassa olevassa 26 a §:ssä olevat säännökset, joissa määritellään ennakonsiirron edellytykset nykyisen veron kannosta tehdyn sopimuksen nojalla, jäisivät pois laista.

Veronkantolain 26 a §:n 2 momentissa ehdotetaan säädettäväksi ennakoiden siirron edellytykseksi ennakkoperintävaiheessa nykyistä vastaavasti se, että ennakonpidätysvarojen kertymisestä on saatu riittävä selvitys. Näin lääninveroviraston ei tarvitsisi ennakoiden siirtopäätöstä tehdessään hankkia silloin ehkä hankalasti saatavissa olevaa tietoa siitä, onko työnantaja tilittänyt juuri kysymyksessä olevaa työtekijää koskevat ennakot. Tässä tapauksessa riittäisi tieto siitä, että työnantaja on ylipäänsä

tilittänyt asianomaiselta ajalta ennakonpidätyksiä niin paljon, että ne ilmeisesti riittävät.

Kun siirrettävinä varoina käsitellään verotuksen toimittamisen yhteydessä vahvistettuja ennakonpalautuksia tai tätä myöhemmin verotuksen muutoksen yhteydessä syntyneitä palautuksia, varojen siirtokelpoisuus olisi ratkaistava samojen periaatteiden mukaan kuin mahdollisuus palauttaa ne verovelvolliselle itselleenkin. Tämä periaate on lakiehdotuksessa ilmaistu veronkantolain 26 a §:n 3 momentissa.

Erikseen ehdotetaan veronkantolain 26 a §:n 3 momentissa säänneltäväksi se tilanne, jossa Suomi verosopimukseen perustuvassa niin sanotussa keskinäisessä sopimusmenettelyssä luopuu verotusoikeutensa käyttämisestä. Tällöin Suomessa kertyneet varat tai siirrettäväksi pyydetty osa saatetaan siirtää toiselle sopimusvaltiolle.

Lisäksi ehdotetaan veronkantolain 26 a §:n 4 momenttiin otettavaksi säännös, joka oikeuttaa lykkäämään kertyneiden ennakoiden palautusta verovelvolliselle kunnes on selvitetty, olisiko kertyneet varat siirrettävä veron kantoa ja siirtoa koskevan sopimuksen nojalla toiselle sopimusvaltiolle.

Veronkantolain 26 b §:ään ehdotetaan otettavaksi säännös siirrettävien verojen ja ennakoiden palauttamisesta verovelvolliselle siltä osin kuin niitä ei ole käytetty veron lyhentämiseen tai kuittamiseen.

2.3. Verotuslaki

Varojen siirron mahdollistamiseksi ennakonpalautusvarojen käytöstä sääntelevään verotuslain 108 §:ään (741/81) sekä veronoikaisuun tai maksuunpanon oikaisuun perustuvasta palautuksesta sääntelevään verotuslain 114 §:ään ehdotetaan lisättäviksi säännökset, joissa kielletään siirrettävien varojen palauttaminen verovelvolliselle.

Verotuslain 114 a §:ään ehdotetaan lisäksi otettavaksi säännös siitä, että muutoksenhakuun, veronoikaisuun tai maksuunpanon oikaisuun perustuvalla palautuksella, joka siirretään, ei suoriteta korkoa.

Toisesta valtiosta siirrettävien verovarojen käyttäminen veronoikaisuun, jälkiverotuksen tai uudelleen toimitettavan verotuksen yhteydessä tulisi säännellä erikseen. Siirretyt varat ehdotetaan verotuslain 87 a §:ssä vähennettäväksi ve-

ronoikaisuun, jälkiverotukseen tai uudelleen toimitetussa verotuksessa maksuunpannusta määrästä, jos siirto on tapahtunut ennen veron maksuunpanoa.

2.4. Tulo- ja varallisuusverolaki

Tulo- ja varallisuusverolain (1240/88) 158 §:ssä säännellään menettelytavoista silloin, kun Suomen tekemät verosopimukset rajoittavat Suomen verotusoikeutta tietyn tulon osalta. Tällöin verosopimusmääräysten mukaisesti noudatetaan joko niin sanottua vapautusmenetelmää tai hyvitysmenetelmää. Jos verosopimuksen määräyksen takia verotuksessa noudatetaan hyvitysmenetelmää, verotetaan Suomessa tällöin myös niistä tuloista ja siitä varallisuudesta, josta verosopimuksen nojalla voidaan verottaa toisessa sopimusvaltiossa. Verosta vähennetään tällöin kuitenkin toisessa sopimusvaltiossa suoritettu vero. Hyvitysmenetelmän käyttöä verotusmenettelyssä sääntelevää tulo- ja varallisuusverolain 158 §:n 2 momenttia ehdotetaan täydennettäväksi siten, että toisessa sopimusvaltiossa suoritetuksi veroksi katsotaan myös se määrä, jonka Suomen viranomaisena on siirtänyt tai siirtää tälle toiselle sopimusvaltiolle käytettäväksi tässä valtiossa verovelvollisen veron lyhennykseksi.

2.5. Laki veron viivästyskorosta ja jäämämaksusta

Veron viivästyskorosta ja jäämämaksusta annettuun lakiin (145/76) ehdotetaan otettavaksi säännös siitä, ettei viivästyskorkoa veronkantolain 9 a §:n mukaisessa kuittauksessa peritä. Kun kuittaukseen käytetyt varat ovat tosiasiallisesti kertyneet ennakonpidätyksinä, ei viivästyskoron perimiseen ole perustetta.

3. Esityksen taloudelliset, organisatoriset ja henkilöstövaikutukset

Ehdotetut säännökset koskevat pääosin ennakonpidätyksivarojen käsittelyä. Tältä osin esityksen taloudelliset vaikutukset ilmenevät siinä, että säännösten avulla saadaan toisesta valtiosta siirrettyiksi suoraan sellaisia verovaroja, jotka muutoin jouduttaisiin perimään vero-

ja, jotka muutoin jouduttaisiin perimään verovelvolliselta. Siten säännösten avulla joudutetaan verojen kertymistä.

Veronpalautuksen kuittausmahdollisuuden laajentaminen myös virka-apuna perittävään ulkomaan veroon vähentää ulosottoviranomaiselle ulkomaan verojen perinnästä aiheutuvaa työmäärää. Säännökset vähentävät myös lääniverovirastolle ulkomaan verojen perinnästä aiheutuvaa työtä, koska ulkomaan verojen ulosottoon lähettämistä aiheutuva työ jää pois silloin kun vero voidaan kuitata suoraan verovelvollisen veronpalautuksella. Esitys ei edellytä organisatorisia erityisjärjestelyjä. Verovarojen siirtomahdollisuuden laajentumisen johdosta verohallituksen ja lääniverovirastojen työmäärä tulee jonkin verran lisääntymään.

4. Voimaantulo

Lait ehdotetaan tuleviksi voimaan 1 päivänä maaliskuuta 1991.

5. Säättämisjärjestys

Koska ehdotetut lait koskevat veron kanton ja veron perimiseen liittyvää menettelyä, eikä lakiehdotuksissa ole kysymys uudesta tai lisäystä verosta, lakiehdotukset olisi käsiteltävä valtiopäiväjärjestyksen 66 §:n mukaisessa järjestyksessä.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraavat lakiehdotukset:

1.

Laki

ennakkoperintälain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

kumotaan 28 päivänä marraskuuta 1959 annetun ennakkoperintälain (418/59) 4 a §, sellaisena kuin se on 18 päivänä joulukuuta 1981 annetussa laissa (895/81), ja *muutetaan* 23 §, sellaisena kuin se on 11 päivänä elokuuta 1978 annetussa laissa (612/78), sekä *lisätään* lakiin siitä 23 päivänä joulukuuta 1976 annetulla lailla (1018/76) kumotun 30 §:n tilalle uusi 30 § seuraavasti:

23 §

Jos ennakonpidätys on jäänyt osaksi tai kokonaan toimittamatta tai jos ennakkoa on pidätetty liikaa, saa työnantaja virheen oikaisemiseksi korottaa tai alentaa saman kalenterivuoden myöhemmän palkanmaksun yhteydessä toimitettavaa pidätystä. Pidätystä ei palkansaajan suostumuksetta kuitenkaan saa korottaa enempää kuin kymmenellä prosentilla tällöin maksettavan palkan määrästä. Pidätystä ei saa alentaa silloin, kun ennakko voidaan siirtää toiseen valtioon sellaisen kansainvälisen sopimuksen nojalla, jonka tarkoituksena on välttää veron ennakon periminen useammassa kuin yhdessä valtiossa.

Rekisteröity työnantaja saa alentaa toimitettua pidätystä silloin, kun hän ei enää saman

kalenterivuoden aikana suorita palkansaajalle palkkaa, jos pidätystodistukseen tehdyt merkinnät voidaan oikaista.

30 §

Työnantaja, joka maksaessaan ulkomailla tehdystä työstä palkkaa Suomessa asuvalle henkilölle jättää ennakonpidätyksen toimittamatta Suomen sisäisen lainsäädännön tai kansainvälisen sopimuksen perusteella, on velvollinen antamaan lääniverovirastolle sellaisen ilmoituksen kuin asetuksella tarkemmin säädetään. Asetuksella säädetään missä valtioissa tehtyyn työhön tätä säännöstä sovelletaan.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä maaliskuuta 1991.

2.

L a k i

veronkantolain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 11 päivänä elokuuta 1978 annetun veronkantolain (611/78) 6 §:n 1 momentti, 7 §, 10 §:n 1 momentti ja 26 a §, sellaisena kuin niistä ovat 6 §:n 1 momentti osittain muutettuna 14 päivänä kesäkuuta 1985 annetulla lailla (463/85), 7 § päivänä kuuta 199 annetussa laissa (/9) ja 26 a § 18 päivänä joulukuuta 1981 annetussa laissa (897/81), sekä lisätään 8 §:ään uusi 3 momentti sekä lakiin uusi 9 a ja 26 b § seuraavasti:

6 §

Veronkuittauksessa tarkoitetaan:

1) *verolla* 1 §:n mukaisia veroja, maksuja ja muita suorituksia sekä arpajaisveroa, suhdan-netaletuslain (53/77) mukaista suhdannetalletusta ja investointiverolain (54/77) mukaista investointiveroa sekä sellaista ulkomaan veroa, joka vieraan valtion kanssa virka-avusta verosioissa tehdyn sopimuksen (*virka-apusopimus*) nojalla voidaan periä Suomessa;

2) *veronpalautuksella* takaisin maksettavaa edellä tarkoitettua veroa sille suoritettavine korkoineen sekä vieraasta valtiosta Suomeen siirrettyä veroa tai veron ennakkoa, jota ei ole käytetty verovelvollisen verojen lyhennykseksi;

3) *verojäämällä* maksuunpantua määräaikana maksamatta jätettyä edellä tarkoitettua veroa.

7 §

Veronpalautusta ei kuitata vanhentuneen veron suoritukseksi. Veronkuittausta ei myöskään toimiteta palautettaessa myöhästyneenä suoritettua ennakon täydennysmaksua tai jos veronpalautus aiheutuu verosta vapauttamisesta tai siitä, että vero on suoritettu erehdyksessä, taikka jos palautettavat varat on suoritettu jako-osuutena verovelvollisen konkurssipesästä. Veronpalautusta tai sen osaa, joka siirretään vieraalle valtiolle, ei kuitata.

8 §

Virka-apusopimuksen nojalla Suomessa perittävänä olevat ulkomaan verot kuitataan viimeisenä muiden verojen jälkeen.

9 a §

Jos Suomeen on vieraasta valtiosta siirretty sellaista veroa tai veron ennakkoa, jota ei ole käytetty verovelvollisen verotuslain mukaisten

verojen vähennykseksi vastaavasta tulosta toimitetussa verotuksessa, kuitataan siirretyt varat tässä verotuksessa kannossa maksettavaksi jääneen määrän suoritukseksi.

Tässä pykälässä tarkoitettut kuittaukset toimitetaan ennen muita veronkuittauksia.

10 §

Veronkuittauspäivä on sen kuukauden viimeinen päivä, jona veronkantoviranomainen saa tiedon palautuksesta. Kun verojäämän suoritukseksi kuitataan palautettavaa ennakkoa, on veronkuittauspäivä verotusvuoden loka-kuun viimeinen päivä. Kun veronkuittaus toimitetaan 9 a §:n mukaisesti, veronkuittauspäivä on verovuotta seuraavan vuoden viimeinen päivä. Jos 9 a §:n mukainen kuittaus toimitetaan verotuslain 82 tai 83 §:ssä tarkoitettujen veronoikaisu- tai jälkiverotuksien maksuunpantujen verojen suoritukseksi, veronkuittauspäivä on kuitenkin sitä kuukautta seuraavan kuukauden viimeinen päivä, jonka aikana veron maksuunpano on toimitettu.

26 a §

Verohallitus tai sen määräämänä lääninverovirasto voi siirtää ennakoina tai muutoin kertyneitä verovaroja vieraalle valtiolle. Varojen siirtäminen tapahtuu sellaisen kansainvälisen sopimuksen määräysten mukaan, jonka tarkoituksena on välttää veron ennakon periminen useammassa kuin yhdessä sopimusvaltiossa tai säännellä verovarojen siirtäminen sopimusvaltioiden kesken. Jollei jäljempänä toisin säädetä, varojen siirtämisen edellytyksenä on, ettei siirrettäviä varoja ole kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehdyn kansainvälisen sopimuksen nojalla käytetty Suomessa toimitetussa verotuksessa verovelvollisen verojen lyhennykseksi ja että ne voidaan käyttää verovel-

vollisen verojen lyhennykseksi toisessa sopimusvaltiossa.

Jos on ilmeistä, että 1 momentissa tarkoitetuissa sopimuksissa määrätyt edellytykset ovat olemassa, voidaan toisen sopimusvaltion siirrettäväksi pyytämät ennakonpidätysvarat, joiden kertymisestä on saatu riittävä selvitys, siirtää tämän toisen sopimusvaltion asianomaiselle viranomaiselle verotuslain 81 §:ssä tarkoitettua verotuksen päättymistä odottamatta.

Verotuslain 108 §:n 3 momentissa tarkoitettu ennakonpalautus ja 114 a §:ssä tarkoitettu määrä on siirrettävä toisen sopimusvaltion asianomaiselle viranomaiselle, jos 1 momentissa säädetty edellytykset ovat olemassa ja siirrettävät varat ovat veronkantoviranomaisen hallussa. Kun tulon verottamisesta Suomen ja vieraan valtion välillä kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehtyyn sopimukseen perustuvan keskinäisen sopimusmenettelyn johdosta luovutaan Suomessa, on kertyneet varat tai

niistä siirrettäväksi pyydetty osa niin ikään siirrettävä toiselle sopimusvaltiolle.

Jos ennakoperintälain tai verotuslain mukainen palautus ilmeisesti aiheutuu 1 momentissa tarkoitettujen sopimusten soveltamisesta, palautuksesta on ilmoitettava toisen sopimusvaltion asianomaiselle viranomaiselle ja sen maksattamista lykättävä siten kuin 1 momentissa ensimmäisenä mainitussa sopimuksessa on määrätty.

26 b §

Vieraasta valtiosta Suomeen siirretty vero tai veron ennako, jota ei ole käytetty verovelvollisen verojen lyhennykseksi tai tässä laissa tarkoitettuun veronkuittaukseen, palautetaan verovelvolliselle.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä maaliskuuta 1991.

3.

Laki

verotuslain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

lisätään 12 päivänä joulukuuta 1958 annettuun verotuslakiin (482/58) uusi 87 a §, lain 108 §:ään, sellaisena kuin se on 13 päivänä marraskuuta 1981 annetussa laissa (741/81), uusi 3 momentti ja lakiin uusi 114 a § seuraavasti:

87 a §

Milloin 86 §:ssä tarkoitetuissa tapauksissa tulosta on suoritettu veroa tai veron ennakkoa vieraalle valtiolle, vähennetään vieraasta valtiosta Suomeen siirretyt varat veronoikaisun, jälkiverotuksen tai muutoksenhakuviranomaisen uudelleen toimitettavaksi palauttaman verotuksen yhteydessä maksuunpannusta määrästä, jos siirtäminen on tapahtunut ennen maksuunpanoa. Verohallitus antaa siirrettyjen varojen käsittelyä koskevat tarkemmat määräykset.

108 §

Ennakonpalautusta tai sen osaa, joka siirretään vieraalle valtiolle, ei palauteta verovelvolliselle.

114 a §

Edellä 113 tai 114 §:ssä tarkoitettua palautusta tai sen osaa, joka siirretään vieraalle valtiolle, ei palauteta verovelvolliselle. Siirrettävälle määrälle ei suoriteta korkoa.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä maaliskuuta 1991.

4.

Laki**tulo- ja varallisuusverolain 158 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 29 päivänä joulukuuta 1988 annetun tulo- ja varallisuusverolain (1240/88) 158 §:n 2 momentti seuraavasti:

158 §

— — — — —
 Jos 1 momentissa tarkoitetun sopimuksen määräyksistä johtuu, että Suomessa määrättävästä verosta on vähennettävä ulkomainen vero, vähennetään täällä samasta tulosta suoritettavasta verosta määrä, joka näytetään vieraassa valtiossa suoritetuksi. Tällöin katsotaan suoritetuksi vieraassa valtiossa myös määrä, jonka Suomen asianomainen viranomainen on siirtänyt tai siirtää toisen valtion asianomaiselle

viranomaiselle käytettäväksi verovelvollisen veron lyhennykseksi. Vähennys ei kuitenkaan saa olla suurempi kuin määrä, joka vastaa yhtä suurta osaa täällä suoritettavasta verosta kuin vieraasta valtiossa saadun tulon määrä on verovelvollisen täällä lasketusta kokonaistulosta.
 — — — — —

—————
 Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä maaliskuuta 1991.

5.

Laki**veron viivästyskorosta ja jäämämaksusta annetun lain muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
lisätään veron viivästyskorosta ja jäämämaksusta 13 päivänä helmikuuta 1976 annettuun lakiin (145/76) uusi 3 a § seuraavasti:

3 a §

Veronkantolain 9 a §:n mukaisessa veronkuittauksessa perittäville määrille ei ole suoritettava viivästyskorkoa.

—————
 Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä maaliskuuta 1991.

Helsingissä 16 päivänä marraskuuta 1990

Tasavallan Presidentti
MAUNO KOIVISTO

Ministeri *Ulla Puolanne*

1.

L a k i

ennakkoperintälain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
kumotaan 28 päivänä marraskuuta 1959 annetun ennakkoperintälain (418/59) 4 a §, sellaisena kuin se on 18 päivänä joulukuuta 1981 annetussa laissa (895/81), ja
muutetaan 23 §, sellaisena kuin se on 11 päivänä elokuuta 1978 annetussa laissa (612/78), sekä *lisätään* lakiin siitä 23 päivänä joulukuuta 1976 annetulla lailla (1018/76) kumotun 30 §:n tilalle uusi 30 § seuraavasti:

*Voimassa oleva laki**Ehdotus*

4 a §

Työnantaja voi jättää 4§:ssä tarkoitetun ennakonpidätyksen toimittamatta silloin, kun tämän lain mukaisesta pidätyksen toimittamisesta luovutaan sellaisen kansainvälisen sopimuksen nojalla, jonka tarkoituksena on välttää veron ennakon periminen useammassa kuin yhdessä valtiossa.

(4 a § kumotaan)

23 §

Jos ennakonpidätys on jäänyt osaksi tai kokonaan toimittamatta tai ennakkoa on pidätetty liikaa, saa työnantaja virheen oikaisemiseksi korottaa tai alentaa saman kalenterivuoden myöhemmän palkanmaksun yhteydessä toimitettavaa pidätystä. Pidätystä ei palkansaajan suostumuksetta kuitenkaan saa korottaa enempää kuin kymmenellä prosentilla tällöin maksettavan palkan määrästä.

Rekisteröity työnantaja saa alentaa toimitettua pidätystä silloinkin, kun hän ei enää saman kalenterivuoden aikana suorita palkansaajalle palkkaa, jos pidätystodistukseen tehdyt merkinnät voidaan oikaista.

23 §

Jos ennakonpidätys on jäänyt osaksi tai kokonaan toimittamatta tai jos ennakkoa on pidätetty liikaa, saa työnantaja virheen oikaisemiseksi korottaa tai alentaa saman kalenterivuoden myöhemmän palkanmaksun yhteydessä toimitettavaa pidätystä. Pidätystä ei palkansaajan suostumuksetta kuitenkaan saa korottaa enempää kuin kymmenellä prosentilla tällöin maksettavan palkan määrästä. *Pidätystä ei saa alentaa silloin, kun ennako voidaan siirtää toiseen valtioon sellaisen kansainvälisen sopimuksen nojalla, jonka tarkoituksena on välttää veron ennakon periminen useammassa kuin yhdessä valtiossa.*

Rekisteröity työnantaja saa alentaa toimitettua pidätystä silloin, kun hän ei enää saman kalenterivuoden aikana suorita palkansaajalle palkkaa, jos pidätystodistukseen tehdyt merkinnät voidaan oikaista.

30 §

Työnantaja, joka maksaessaan ulkomailla tehdystä työstä palkkaa Suomessa asuvalle henkilölle jättää ennakonpidätyksen toimittamatta Suomen sisäisen lainsäädännön tai kansainvälisen sopimuksen perusteella, on velvolli-

Voimassa oleva laki

Ehdotus

nen antamaan lääninverovirastolle sellaisen ilmoituksen kuin asetuksella tarkemmin säädetään. Asetuksella säädetään missä valtioissa tehtyyn työhön tätä säännöstä sovelletaan.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä maaliskuuta 1991.

2.

L a k i

veronkantolain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti muutetaan 11 päivänä elokuuta 1978 annetun veronkantolain (611/78) 6 §:n 1 momentti, 7 §, 10 §:n 1 momentti ja 26 a §, sellaisena kuin niistä ovat 6 §:n 1 momentti osittain muutettuna 14 päivänä kesäkuuta 1985 annetulla lailla (463/85), 7 § päivänä kuuta 199 annetussa laissa (/9) ja 26 a § 18 päivänä joulukuuta 1981 annetussa laissa (897/81), sekä lisätään 8 §:ään uusi 3 momentti sekä lakiin uusi 9 a ja 26 b § seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

6 §

Veronkuittauksessa tarkoitetaan:

1) verolla 1 §:n mukaisia veroja, maksuja ja muita suorituksia sekä arpajaisveroa, suhdannetalletuslain (53/77) mukaista suhdannetalletusta ja investointiverolain (54/77) mukaista investointiveroa;

2) veronpalautuksella takaisin maksettavaa edellä tarkoitettua veroa sille suoritettavine korkoineen sekä *liikevaihtoverovelvolliselle suoritettavaa kantopalkkiota;*

3) verojäämällä maksuunpantua määräaika-na maksamatta jätettyä edellä tarkoitettua veroa.

7 §

Veronpalautusta ei kuitata vanhentuneen veron suorituksiksi. Veronkuittausta ei myöskään toimiteta, jos veronpalautus aiheutuu verosta vapauttamisesta tai siitä, että vero on suoritettu erehdyksessä tai jos palautettavat varat on suoritettu jako-osuutena verovelvollisen konkurssipesästä.

6 §

Veronkuittauksessa tarkoitetaan:

1) verolla 1 §:n mukaisia veroja, maksuja ja muita suorituksia sekä arpajaisveroa, suhdannetalletuslain (53/77) mukaista suhdannetalletusta ja investointiverolain (54/77) mukaista investointiveroa *sekä sellaista ulkomaan veroa, joka vieraan valtion kanssa virka-avusta veroasioissa tehdyn sopimuksen (virka-apusopimus) nojalla voidaan periä Suomessa;*

2) veronpalautuksella takaisin maksettavaa edellä tarkoitettua veroa sille suoritettavine korkoineen sekä *vieraasta valtiosta Suomeen siirrettyä veroa tai veron ennakkoa, jota ei ole käytetty verovelvollisen verojen lyhennykseksi;*

3) verojäämällä maksuunpantua määräaika-na maksamatta jätettyä edellä tarkoitettua veroa.

Voimassa oleva laki

Ehdotus

(Hall.es. 185/90 7 §)

Veronpalautusta ei kuitata vanhentuneen veron suoritetuksi. Veronkuittausta ei myöskään toimiteta palautettaessa myöhästyneenä suoritettua ennakon täydennysmaksua tai, jos veronpalautus aiheutuu verosta vapauttamisesta tai siitä, että vero on suoritettu erehdyksessä, tai jos palautettavat varat on suoritettu jako-osuutena verovelvollisen konkurssipesästä.

7 §

Veronpalautusta ei kuitata vanhentuneen veron suoritukseksi. Veronkuittausta ei myöskään toimiteta palautettaessa myöhästyneenä suoritettua ennakon täydennysmaksua tai jos veronpalautus aiheutuu verosta vapauttamisesta tai siitä, että vero on suoritettu erehdyksessä, *taikka* jos palautettavat varat on suoritettu jako-osuutena verovelvollisen konkurssipesästä. *Veronpalautusta tai sen osaa, joka siirretään vieraalle valtiolle, ei kuitata.*

8 §

Virka-apusopimuksen nojalla Suomessa perittävänä olevat ulkomaan verot kuitataan viimeisenä muiden verojen jälkeen.

9 a §

Jos Suomeen on vieraasta valtiosta siirretty sellaista veroa tai veron ennakkoa, jota ei ole käytetty verovelvollisen verotuslain mukaisten verojen vähennykseksi vastaavasta tulosta toimitetussa verotuksessa, kuitataan siirretyt varat tässä verotuksessa kannossa maksettavaksi jääneen määrän suoritukseksi.

Tässä pykälässä tarkoitetut kuittaukset toimitetaan ennen muita veronkuittauksia.

10 §

Veronkuittauspäivä on sen kuukauden viimeinen päivä, jona veronkantoviranomainen saa tiedon palautuksesta. Kun verojäämän suoritukseksi kuitataan palautettavaa ennakkoa, on veronkuittauspäivä verotusvuoden loka-kuun viimeinen päivä.

10 §

Veronkuittauspäivä on sen kuukauden viimeinen päivä, jona veronkantoviranomainen saa tiedon palautuksesta. Kun verojäämän suoritukseksi kuitataan palautettavaa ennakkoa, on veronkuittauspäivä verotusvuoden loka-kuun viimeinen päivä. *Kun veronkuittaus toimitetaan 9 a §:n mukaisesti, veronkuittauspäivä on verovuotta seuraavan vuoden viimeinen päivä. Jos 9 a §:n mukainen kuittaus toimitetaan verotuslain 82 tai 83 §:ssä tarkoitettujen veronoikaisuin tai jälkiverotuksin maksuunpantujen verojen suoritukseksi, veronkuittauspäivä on kuitenkin sitä kuukautta seuraavan kuukauden viimeinen päivä, jonka aikana veron maksuunpano on toimitettu.*

26 a §

Jos on ilmeistä, että sellaisessa kansainvälisessä sopimuksessa, jonka tarkoituksena on välttää veron ennakon periminen useammassa

26 a §

Verohallitus tai sen määräämänä lääninverovirasto voi siirtää ennakoina tai muutoin kertyneitä verovaroja vieraalle valtiolle. Varojen

Voimassa oleva laki

kuin yhdessä valtiossa, määrätyt edellytykset ennakonpidätysvarojen siirrolle ovat olemassa, lääninverovirasto voi, saatuaan riittävän selvityksen ennakonpidätysvarojen kertymisestä, tämän sopimuksen mukaisesti määrätä varat siirrettäväksi toisen sopimusvaltion asianomaiselle viranomaiselle.

Ehdotus

siirtäminen tapahtuu sellaisen kansainvälisen sopimuksen määräysten mukaan, jonka tarkoituksena on välttää veron ennakon periminen useammassa kuin yhdessä sopimusvaltiossa tai säännellä verovarojen siirtäminen sopimusvaltioiden kesken. Jollei jäljempänä toisin säädetä, varojen siirtämisen edellytyksenä on, ettei siirrettäviä varoja ole kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehdyn kansainvälisen sopimuksen nojalla käytetty Suomessa toimitetussa verotuksessa verovelvollisen verojen lyhennykseksi ja että ne voidaan käyttää verovelvollisen verojen lyhennykseksi toisessa sopimusvaltiossa.

Jos on ilmeistä, että 1 momentissa tarkoitetuissa sopimuksissa määrätyt edellytykset ovat olemassa, voidaan toisen sopimusvaltion siirrettäväksi pyytämät ennakonpidätysvarat, joiden kertymisestä on saatu riittävä selvitys, siirtää tämän toisen sopimusvaltion asianomaiselle viranomaiselle verotuslain 81 §:ssä tarkoitettua verotuksen päättymistä odottamatta.

Verotuslain 108 §:n 3 momentissa tarkoitettu ennakonpalautus ja 114 a §:ssä tarkoitettu määrä on siirrettävä toisen sopimusvaltion asianomaiselle viranomaiselle, jos 1 momentissa säädetty edellytykset ovat olemassa ja siirrettävät varat ovat veronkantoviranomaisen hallussa. Kun tulon verottamisesta Suomen ja vieraan valtion välillä kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehtyyn sopimukseen perustuvan keskinäisen sopimusmenettelyn johdosta luovutaan Suomessa, on kertyneet varat tai niistä siirrettäväksi pyydetty osa niin ikään siirrettävä toiselle sopimusvaltiolle.

Jos ennakkoperintälain tai verotuslain mukainen palautus ilmeisesti aiheutuu 1 momentissa tarkoitettujen sopimusten soveltamisesta, palautuksesta on ilmoitettava toisen sopimusvaltion asianomaiselle viranomaiselle ja sen maksattamista lykättävä siten kuin 1 momentissa ensimmäisenä mainitussa sopimuksessa on määrätty.

26 b §

Vieraasta valtiosta Suomeen siirretty vero tai veron ennako, jota ei ole käytetty verovelvollisen verojen lyhennykseksi tai tässä laissa tarkoitettuun veronkuittaukseen, palautetaan verovelvolliselle.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä maaliskuuta 1991.

3.

Laki

verotuslain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

lisätään 12 päivänä joulukuuta 1958 annettuun verotuslakiin (482/58) uusi 87 a §, lain 108 §:ään, sellaisena kuin se on 13 päivänä marraskuuta 1981 annetussa laissa (741/81), uusi 3 momentti ja lakiin uusi 114 a § seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

87 a §

Milloin 86 §:ssä tarkoitetuissa tapauksissa tulosta on suoritettu veroa tai veron ennakkoa vieraalle valtiolle, vähennetään vieraasta valtiosta Suomeen siirretyt varat veronoikaisun, jälkiverotuksen tai muutoksenhakuviranomaisen uudelleen toimitettavaksi palauttaman verotuksen yhteydessä maksuunpannusta määrästä, jos siirtäminen on tapahtunut ennen maksuunpanoa. Verohallitus antaa siirrettyjen varojen käsittelyä koskevat tarkemmat määräykset.

108 §

Ennakonpalautusta tai sen osaa, joka siirretään vieraalle valtiolle, ei palauteta verovelvolliselle.

114 a §

Edellä 113 tai 114 §:ssä tarkoitettua palautusta tai sen osaa, joka siirretään vieraalle valtiolle, ei palauteta verovelvolliselle. Siirretävälle määrälle ei suoriteta korkoa.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä maaliskuuta 1991.

4.

Laki**tulo- ja varallisuusverolain 158 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 29 päivänä joulukuuta 1988 annetun tulo- ja varallisuusverolain (1240/88) 158 §:n 2 momentti seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

158 §

Jos 1 momentissa tarkoitetun sopimuksen määräyksistä johtuu, että täällä määrättävästä verosta on vähennettävä ulkomainen vero, vähennetään täällä samasta tulosta suoritettavasta verosta määrä, joka näytetään vieraassa valtiossa suoritetuksi. Vähennys ei kuitenkaan saa olla suurempi kuin määrä, joka vastaa yhtä suurta osaa täällä suoritettavasta verosta, kuin vieraasta valtiosta saadun tulon määrä on verovelvollisen täällä lasketusta kokonaistulosta.

Jos 1 momentissa tarkoitetun sopimuksen määräyksistä johtuu, että *Suomessa* määrättävästä verosta on vähennettävä ulkomainen vero, vähennetään täällä samasta tulosta suoritettavasta verosta määrä, joka näytetään vieraassa valtiossa suoritetuksi. *Tällöin katsotaan suoritetuksi vieraassa valtiossa myös määrä, jonka Suomen asianomainen viranomainen on siirtänyt tai siirtää toisen valtion asianomaiselle viranomaiselle käytettäväksi verovelvollisen veron lyhennykseksi.* Vähennys ei kuitenkaan saa olla suurempi kuin määrä, joka vastaa yhtä suurta osaa täällä suoritettavasta verosta kuin vieraasta valtiosta saadun tulon määrä on verovelvollisen täällä lasketusta kokonaistulosta.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä maaliskuuta 1991.

5.

Laki**veron viivästyskorosta ja jäämämaksusta annetun lain muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
lisätään veron viivästyskorosta ja jäämämaksusta 13 päivänä helmikuuta 1976 annettuun lakiin (145/76) uusi 3 a § seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

3 a §

Veronkantolain 9 a §:n mukaisessa veronkuittauksessa perittävälle määrille ei ole suoritettava viivästyskorkoa.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä maaliskuuta 1991.